

Μητροπολίτης Εδέσσης Ιωήλ: Η ευσπλαχνία του Χριστού

/ Γνώμες

Η ευσπλαχνία του Χριστού

•

Γράφει ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Εδέσσης, Πέλλης και Αλμωπίας κ. Ιωήλ

«Και ιδών αυτήν ο Κύριος εσπλαγγνίσθη επ'αυτή»

Όπως οι διδάσκαλοι των μικρών παιδιών τα μορφώνουν με σύστημα, δηλαδή

προσπαθούν να μάθουν τους μαθητές το αντικείμενο της γνώσεως αρχίζοντας απ' τα πιο μικρά και προχωρώντας στα πιο μεγάλα, έτσι και ο Κύριος έκανε με τους μαθητές Του. Πρώτα πρώτα ενώπιόν τους θεράπευσε απλές ασθένειες, μετά έβγαλε δαιμόνια από τις ψυχές των ανθρώπων, μετά άνοιξε τα μάτια τυφλών, ύστερα χάρισε την υγεία αυτών που είχαν πλησιάσει το θάνατο και στο τέλος έκανε τις αναστάσεις, όπως π.χ. της θυγατέρας του Ιαείρου ή του παιδιού της χήρας της Ναΐν που περιγράφεται στο σημερινό Ευαγγελικό ανάγνωσμα. Ο Κύριος ανέστησε τους νεκρούς, προκειμένου να «προοδοποιήση», δηλαδή να προετοιμάσει το δρόμο για τη διδασκαλία της αναστάσεως της δικής Του και γενικά των νεκρών, τονίζει ο Θεοφάνης ο Κεραμέυς. «Ας δούμε μερικές πτυχές του θαύματος της αναστάσεως του υιού της χήρας γυναικός».

Η ευσπλαχνία και η αγάπη του Χριστού

Εάν παρατηρήσουμε το Ευαγγελικό ανάγνωσμα, θα δούμε πως στο πένθος της χήρας γυναικός συμμετείχε όλη η πόλη· «και όχλος ικανός ην συν αυτή» (Λουκ. 7,12). Συναλγούσαν μαζί της, γράφει ο Ευθύμιος Ζιγαβηνός, γιατί δεν έχασε μόνον τον άνδρα της, αλλά κηδεύει τώρα και το γιό της «και τούτον μονογενή». Εάν ο κόσμος συναλγούσε μαζί της και την ελεούσε με την παρουσία τόσων ανθρώπων, «πολλώ μάλλον αυτός, η του ελέους πηγή», πολύ περισσότερο έδειξε την αγάπη Του η πηγή του ελέους και της αγαθότητας που είναι ο Κύριος. Την ευσπλαχνία Του προς τη δυστυχισμένη εκείνη γυναίκα τη δείχνει με πολλούς τρόπους ο Χριστός. Δε ζήτησε απ' αυτήν να εκδηλώσει την πίστη της προς το σεπτό πρόσωπό Του, ούτε διαπραγματεύτηκε μαζί της τίποτε, ούτε καν προσευχήθηκε, αλλά με το πρόσταγμά του ανέστησε το νεαρό παιδί της χήρας.

Ο Κύριος ήλθε αυτόκλητος «επί το μέγα τούτο θαύμα της αναστάσεως», παρατηρεί ο άγιος Γρηγόριος ο Παλαμάς, όχι μόνο για να δείξει τη ζωοποιό Του δύναμη, αλλά «και την αγαθότητα και την ευσπλαγχίαν ασύγκριτον έχων», δηλαδή για να φανερώσει και την ασύγκριτη και μοναδική Του αγαθότητα και ευσπλαχνία. Ο Κύριος, που απέναντι στο θάνατο ήταν περισσότερο από κάθε άλλον ψύχραιμος, σπλαχνίζεται τη χήρα.

Το ρήμα σπλαχνίζομαι σημαίνει βαθύτατη συγκίνηση, και μάλιστα συγκίνηση που συγκλονίζει το εσωτερικό κάποιου. Ο Θεάνθρωπος Ιησούς συγκλονίσθηκε απ' το θέαμα της κηδείας του νέου. Πόσο παρηγορητικές είναι οι λέξεις που είπε ο Χριστός· «μη κλαίε» (Λουκ. 7,13). Ο λόγος αυτός του Κυρίου ήταν γεμάτος χάρη και δύναμη. Η γυναίκα ένιωσε μέσα της παράκληση και δύναμη. Μία σπίθα ελπίδας άναψε στην ψυχή της. Ήταν η επίσκεψη του Θεού μέσα στην καρδιά της. Χαρακτηριστική ακόμη είναι και η κίνηση που έκανε μετά την ανάσταση του νέου. Τον έπιασε από το χέρι, για να δείξει πως είναι ο κυρίαρχος της ζωής και του θανάτου, και με τρυφερότητα τον έδωσε «τη μητρί αυτού» (οπ. π. 7,15). Το άγγιγμα του Κυρίου είναι ζωοποιό. Ο Θεός εκδηλώνεται, γράφει ένας Επίσκοπος, ως παντοδύναμος και ως πανάγαθος. Ο Θεός αγαπά και επειδή μπορεί, με τη δύναμή Του εκδηλώνει την αγάπη Του. «Η θεική δύναμη δεν είναι μια δύναμη αυτή καθ' αυτή, αλλά είναι δύναμη της αγάπης· η μάλλον η αγάπη είναι δύναμη» (Αλ.Σμέμαν). «Άλλωστε από αγάπη και ευσπλαχνία προς το ανθρώπινο γένος έγινε

ο Θεός άνθρωπος και σταυρώθηκε. Έγινε νεκρός για να ζήσουμε εμείς.

Το άγγιγμα του Χριστού

Στο βιβλίο της «Φιλοκαλίας» αναφέρεται ένας λόγος κάποιου νηπτικού πατρός. Λέγει, εάν ένας άνθρωπος έλθει σε επαφή μαζί μας και μας σπρώξει, τότε θα αισθανθούμε την ύπαρξή του απ' το άγγιγμα και το σπρώξιμο. «Ας σκεφθούμε τι γίνεται όταν έλθουμε σε επαφή με το Θεό. Ασφαλώς θα αισθανθούμε την παρουσία του Θεού. Θα νιώσουμε την ευσπλαχνία Του. Η μετάληψη του σώματος και του αίματος του Χριστού μας δίνει αυτή τη δυνατότητα. Καταλαβαίνουμε την επίσκεψη του Θεού μέσα μας. Νιώθουμε την ένωσή μας μαζί Του. Πολλοί από τους αγίους της Εκκλησίας μας αισθανόντουσαν την παρουσία του Θεού μέσα στο μυστήριο της θείας Ευχαριστίας.

Ένιωθαν να ενώνεται το αίμα τους με το αίμα του Χριστού. Στην κοιλάδα του κλαυθμώνος και της δυστυχίας που ζούμε, η μόνη μας ελπίδα είναι η άνευ ανταλλαγμάτων αγάπη και ευσπλαχνία του Χριστού. Αυτό να επιδιώξουμε. Να δεχθούμε την παρουσία και το άγγιγμα του Κυρίου, ώστε να αποτινάξουμε από πάνω μας την απειλή του θανάτου και να ζήσουμε αιώνια στη Βασιλεία του Θεού.